

είσοδου εἰς μίαν δραχμὴν εἶνε πολὺ ἀριστοκρατικὸν μέτρον. Πεντηκοντάλεπτος εἶσοδος θὰ καθίστα τὴν ἔκθεσιν προσιτὴν εἰς τὸ πολὺ κοινὸν καὶ οὕτω θὰ ἐπετυγχάνετο ὁ πρῶτος σκοπὸς μιᾶς ἐλληνικῆς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως, ἡ καλλιτεχνικὴ βαθμηδὸν διαμόρφωσις τοῦ λαϊκοῦ αἰσθηματος.

Ἡ νέα Παρισινὴ μόδα τῶν φαινομερίδων ἐτάραξε τοὺς κύκλους τῶν ἠθικολόγων καὶ τῶν μοδιστῶν. Ὁ Δουγκαν ἠγαλλίασεν. Ταυτοχρόνως μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῶν τριῶν «ἐκρουαγιὰλ» εἰς τὰς ἱπποδρομίας τοῦ Λονδάν, εἰς τὸ Λονδίνον ἡ διάσημος ἠθοποιὸς Τίτκομπ ἐνεφανίζετο μὲ σχιστὸν τὸ φόρεμα ἀπὸ τὴν μίαν κνήμην. Τὸ ζήτημα εἶνε αἰσθητικὸν καὶ δι' αὐτὸ μένει ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄλυτον, ὅπως καὶ τὸ ζήτημα ἐὰν ἡ Ἀρμονία ἐγέννησε τὰς Μούσας ἢ αἱ Μοῦσαι τὴν Ἀρμονίαν, ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου συμφωνῶν πληρέστατα μὲ τὸν κ. Μιστριώτην, διότι μοῦ φαίνεται ἄπως δύσκολον ἐν- νέα γυναικες καὶ δὴ παρθένοι νὰ γεννήσουν τέκνον, ἔστω καὶ ἂν τὸ τέκνον αὐτὸ εἶνε Ἀρμονία.

Ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται! Ἄλλ' οἱ ἐθνικόφρονες τῶν Παρισίων δὲν συμφωνοῦν. Αἱ σκηναί, αἰτινες διεδραματίσθησαν περὶ τῶν ὄστων τοῦ Ζολᾶ μεταφερομένων εἰς τὸ Πάνθεον, ἀποδεικνύουν ὅτι ὄντως μέγας ἦτο. Ἡ μετακομιδὴ τῶν ὄστων τοῦ ἐκεῖ, ὅπου ἀναπαύονται αἱ ἀληθιναὶ δόξαι τῆς Γαλλίας ἦτο ἀπλοῦς τύπος· τὸ ὄνομα τοῦ Ζολᾶ περὶ πύχθη πολὺ πρότερον ἢ ἀθανασία καὶ τὸ ἀόρατον πνευματικὸν Πάνθεον, τὸ ὅποιον καλεῖται Ἀνθρωπίνῃ Συνειδήσει ἀφιέρωσεν εἰς τὴν μνήμην τοῦ περιβλεπτοῦ θέσιν.

Εὐτυχεῖς οἱ Ἀθηναῖοι ἐφέτος καὶ δυστυχεῖς οἱ θεατρῶναι!

Πάρτε τὴν ἀναπνοὴν σας καὶ μετρήσατε τὰ θερινὰ θέατρα τῶν Ἀθηνῶν:

- 1) Νέα Σκηνή, 2) Συντάγματος, 3) Βαριετέ, 4) 5) Πανελλήνιον, 6) Νεαπόλεως, 7) Ἀρνωτή, 8) Ἀθήναιον Ἀναρίθμητον δὲ οἱ καραγκιόζιδες, ὑπαίθριοι κινηματογράφοι, φασουλῆδες, ταραντέλαι κλπ.
- Ὁ συναγωνισμὸς ἤρχισεν. Ἡ Σαλώμη, δι' ἣν

ἐκλήθη εἰς χειρουργικὴν ἐπέμβασιν ἡ ἀστυνομία, ἀναβιβάζεται. Ὁ ἄγων θὰ διεξαχθῇ κυρίως μεταξύ Κυβέλης καὶ Μαρίκας Κοτοπούλη. Καὶ αἱ δύο ἦλθαν μὲ τὰς ἀποσκευὰς τῶν ἐκ Παρισίων, κραδαίνουσαι ἀντιδοράτων ἀμφιέσεις καὶ προγράμματα. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ καταστρώσωμεν ἕνα ἀπολογισμὸν τῆς θεατρικῆς αὐτῆς μονομαχίας.

Ἔργα πρωτότυπα ἀγγέλλονται μετὰ τινος δειλίας· οἱ ἴδιοι συγγραφεῖς θὰ ἐμφανισθοῦν καὶ πάλιν. Κάποιος ξεχωριστὸς λόγος γίνεται διὰ τὸν «Ρήγαν Φερρατον» τοῦ κ. Προβελεγγίου. Ὁ μαλιαρῶτατος Νέης, ὅστις ἕνεκα τοῦ καύσωνος ἐξῆυρισε πώγωνα καὶ μύστακα, λέγεται ὅτι θὰ καταπλήξῃ ὄχι μὲ νέαν χίμαιραν, ἀλλὰ μὲ τὴν πραγματικότητα μερικῶν ἐρασίτεχνιδων.

Ἦρχισα μὲ μειδιάματα καὶ κλειῶ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ μηνὸς μὲ ταινίας πένθους. Ἡ Δημοτικὴ ἀρχὴ Ἀθηναίων ἐτέλεσε τὸ πρῶτον ἐπίσημον μνημόσυνον τοῦ τελευταίου Ἑλλήνου Ἀυτοκράτορος μὲ κάποιαν ἐπισήμωτην, ὄχι βεβαίως τὴν προσήκουσαν εἰς τὸ μέγα γεγονός, ἀλλ' ἐν σχέσει πρὸς τὰ μνημόσυνα πατριωτῶν τιῶν, ἅτινα ἐτελοῦντο κάποτε ἀθορύβως. Μνημόσυνον ἐνὸς Παλαιολόγου, ἐκπροσωποῦντος τὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Ἰδέαν, ἔπρεπε αὐτὸ τὸ κράτος νὰ τελῇ. Ὁ Παλαιολόγος εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἑλλ. λαοῦ δὲν εἶνε ἥρωας. Εἶνε ὄραμα καὶ θρῦλος. Εἶνε αὐτὴ ἡ ὑπόστασις τοῦ Ἑθνους, τὸ ὅποιον δὲν ἔπαυσε νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν ἐπάνοδον ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Μαριάρω μὲ ν ο υ Β α σ ι λ η ᾶ. Ἄλλ' ἔπρεπε καὶ κάτι τι ἄλλο. Νὰ μαρμαρωθῇ ὁ μαρμαρωμένος ἐν θρόλῳ Βασιλεῆς. Κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου του, ἔπρεπε νὰ διενεργηθῇ ἔρανος ἐκ μικρῶν ποσῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῶν μικροτέρων χωρίων, ἵνα ἀνταξίως τῶν ἐθνικῶν παλμῶν ἀνιδρωθῇ πάλλευκος καὶ ἐπιβλητικὸς ὁ ἀνδριάς τοῦ Μεγάλου Ἑλλήνου. Ἐνας τοιοῦτος ἀνδριάς μόνον διὰ καθολικοῦ ἐράνου ὑψούμενος θὰ ἔχῃ τὴν προσήκουσαν σημασίαν. Τὸ μνημόσυνον τοῦ προσεχοῦς ἔτους ἄς συνοδευθῇ μὲ λαϊκὴν Πανελλήνιον εἰσφορὴν δι' Ἐκεῖνον, ὅστις δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθέυδει διὰ νὰ εἰσελθῇ, ὅταν ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, νικητῆς εἰς τὴν πρωτεύουσάν του, τὴν βασιλίδαν τῶν πόλεων.

ΔΑΦΝΙΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Τὴν 27 (ν) Ἰουνίου θὰ ἀνοίξῃ τὰς πόλεις τῆς ἐν Βρυξέλλαις τὸ πρῶτον ἤδη ἐαρινὴ Ἐκθεσίς, ἣτις προμνηστεύεται ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος, διότι ἐν αὐτῇ θὰ ἐκτεθῶσιν ἔργα τῶν Joseph Stevens καὶ Jean Stobbaerts.

Συνεστήθη ἐιδικὴ Ἐπιτροπὴ πρὸς διοργανώσιν ουστηματικῆς ἐρεῦνης καὶ μελέτης ἐπὶ τῆς καλλιτεχνικῆς προόδου τοῦ Βελγίου. Τὴν πρωτοβουλίαν ἔσχεν αὐτὸς ὁ Ἰπποκόμος τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν κ. Descamps-David. Τὰ πορίσματα δὲ τῆς μελέτης τῆς Ἐπιτροπῆς θὰ δημοσιεύωνται εἰς τομίδια κατ' ἔτος ἐκτορογραφημένα, ἀναπτιόσονται τὰς προόδους, ἃς οἱ Βέλγοι ἐποίησαν ἐν ἐκάστῳ κλάδῳ τῆς τέχνης, ἣτοι ἐν τῇ

ζωγραφικῇ, γλυπτικῇ ἀρχιτεκτονικῇ, χαρακτικῇ καὶ μουσικῇ.

Ἡ Βελγικὴ Κυβέρνησις ἠγόρασεν ἀντὶ 50 χιλ. φρ. ἐν ἔργον τοῦ γλύπτου de Lalain, μέγα σύμπλεγμα ἐπιπέδου ἀνδριάντος, ὅπερ σινηθήσεται εἰς τὴν εἶσοδον τοῦ δάσους τῆς Cambre.

Ἡ Ἐταιρεία τῶν Φίλων τῶν Μουσείων ἐν Βρυξέλλαις ἀπέκτισε Μνημείον ὑψίστης ἱστορικῆς σημασίας διὰ τὴν ἐν Βελγίῳ γλυπτικῇν τοῦ Μεσαίωτος. Τὸ μνημεῖον τοῦτο, ἀνακαλυφθὲν τῷ 1890 ὑπὸ τοῦ κ. Clouet, καθηγγοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γάνδης,

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

εις την περιφέρειαν αρχαίου μοναστηρίου ἐν Τουρναι, ἀποτελείται ἐξ ἑνὸς ἀναγλύφου ἀφιερώματος, ἀνήκοντος εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Τουρναι, ἣς διέπρεπε τὸν XV αἰῶνα ἐν τῇ γλυπτικῇ· παριστᾷ δὲ τὴν κηδεῖαν τοῦ μοναχοῦ Fresnes.

*
Ἡ κόπια τοῦ Νορβηγῶ συνθέτου Edouard Grieg μετεφέρθη εἰς φυσικὸν ἄντρον, ἠνεωγμένον ἐντὸς βράχων ἐν Troldhaugen παρὰ τὸ Bergen. Τὸ στόμιον τοῦ ἄντρον ἐφράχθη διὰ μαρμαρίνης πλακῶς, ὄπισθεν τῆς ὁποίας ὁ Grieg κοιμᾶται τὸν τελευταῖον ὕπνον. Εἰς μνήμην του θὰ στήθῃ ἐν Βέργεν, τὴν γενέθλιόν του πόλιν, μνημεῖον πρωτότυπον, δηλαδὴ μεγάλη αἰθουσα οὐναυλιῶν, ἣς θὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ μουσουργοῦ καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ κυρίως θὰ ἐκτελῶνται αἱ συνθέσεις του.

*
Ἐκθεσὶν ἔργων ζωγραφικῆς καὶ δὴ προσωπογραφιῶν διωργάνωσεν ἐν Παρισίοις ὁ Ὀμιλος τῆς Καλλιτεχνικῆς. Ἐνώσεως. Διακρίνονται: τὸ Σκίψφος τοῦ R. Billotte, Μία ὁδὸς τῆς Μοντιμάρις τοῦ M. Coigniet, γυναικεία προσωπογραφία τοῦ J. Buignies, καὶ διάφορα ἄλλα ἔργα τῶν κ. κ. Merciel, Parfonty, προσωπογραφία κυριῶν καὶ παιδῶν τοῦ Alexis Vollen, ἀντιγραφαὶ νεκρῶς φύσεως τοῦ Zacharian, καὶ μία ζωηροτάτη εἰκὼν τοῦ κ. Lafeneste, ἔργον τοῦ Weerts, κλπ.

*
Ἐν Παρισίοις διωργάνωσεν ἔκθεσιν τῶν ἔργων του ὁ κατ' ἔξοχὴν ζωγράφος τῆς κοιμότητος καὶ τῶν δαδῆδων, κ. Bernard Boulet de Monvel.

*
Πλήρως ἐπιτυχία ἔσται τὴν ἐν Παρισίοις Ἐκθεσὶν τῆς Société nouvelle. Οἱ μετασχόντες εἶνε ὁ Rodin, ὁ ποιγκηψ P. Troubetzkoi, ὁ Besnard, ὁ Sargent, ὁ La Touche, ὁ H. Martin, ὁ La Candara, ὁ Pri net, κλπ.

*
Ἐν Παρισίοις συνέστη Σύλλογος τῆς Ἱστορίας τοῦ ἐνδύματος σκοπῶν τὴν ἴδρυσιν Μουσείου ἀμφιέσεων. Ὁ Σύλλογος θὰ ἀσχοληθῇ εἰς τὴν συγγραφὴν λεξικοῦ καὶ ἱστορίας τοῦ ἐνδύματος· θὰ διοργανῶσι καὶ διαλέξεις ἐπὶ τῆς ἐξελξεως τῶν ἐνδύματος τῶν διαφόρων ἀντικατῶν τάξεων, ἀρχαίων, στρατιωτῶν, κλήρου, αὐτῆς ἀπὸ τῶν ἀρχαιωτάτων χρόνων μέχρι σήμερον.

*
Τὸ προσεχές, τέταρτον προϊστορικὸν συνέδριον τῆς Γαλλίας θὰ ἀρχίσῃ τὴν 24 προσεχοῦς Αὐγούστου καὶ θὰ διαρκέσῃ 6 ἡμέρας.

*
Εἰς τὴν Galerie Georges Petit ἐξέθηκε πενήκοντα σχεδὸν ἔργα του ὁ Βουξελλὸς ζωγράφος Franz Charlet. Μαθητὴς τοῦ Portaels, διευθυντοῦ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Βουξελλῶν, μετέβη εἰς Παρισίους, ἐνθα εἰργάσθη ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Lefebvre, Carolus Duran καὶ τοῦ Gêrome. Ἐκτοτε ἐπεδόθη εἰς μακρὰ ταξίδια πρὸς σπουδὴν τῆς φύσεως. Τὸ Γαλλικὸν Κράτος ἠγόρασε δύο πίνακας αὐτοῦ, μίαν ὕδατογραφίαν «Τὸ ρυμουλκὸν» καὶ μίαν ἔλαιογραφίαν «Τὸ παλαιὸν ἐργάριον». Τὰ ἔργα του διακρίνονται διὰ τὴν ἁρμονίαν τοῦ χρώματος καὶ τὴν πάλλουσαν εὐκρίνειαν.

*
Τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον τῶν Πολιτικῶν ὑπαλλήλων ἀνέθεκεν εἰς τὸν κ. Β. Κοινόπουλον νὰ γράψῃ τὰς εἰκόνας τῶν εὐεργετῶν αὐτοῦ Συγγροῦ καὶ Μικροουλοπούλου.

*
Ὁ αὐτὸς καλλιτέχνης εἰργάσθη τὴν προσωπογραφίαν τῆς κ. Κορινῆ.

*
Εἰς τὴν Ἄμυσα Rassegna ἐδημοσιεύθη μετάφρασις Ἰταλικῆ ὑπὸ τοῦ κ. Ciuti τῆς «Ἀνίκητης Ἑλί-

δας», διηγήματος τοῦ κ. X. Χρηστοβασίλη. Τοῦ αὐτοῦ διηγηματογράφου ἐδημοσιεύθη ἐπίσης Ἰταλικὴ μετάφρασις τῆς «Ἀγάλης» ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει ὁ δὲ κ. Σιμόνε Μπρούβεφ μετάφρασε τρία ἄλλα διηγήματα τοῦ αὐτοῦ ἐκλεκτοῦ συγγραφέως.

*
Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξ. Κουμουνοῦρου ἐγεσθήσεται μνημεῖον, οὗ ἡ φιλοτέχνησις ἀνετέθη εἰς τὸν γλύπτην κ. Θ. Θωμοπούλου.

*
Ὁ ἐν Σπέτσοις πολυτάλαντος κ. Σωτήριος Ἀγαργούρου ἀπεφάσισε νὰ ἐγειρῇ ἐκεῖ Ἡρώον, ὅπερ θὰ περιλάβῃ τὰς προτομὰς ἐκ μαρμάρου τῶν ἐκ Σπετιῶν θαλασσομάχων, τῶν κατὰ τὴν ἐπανάστασιν διακριθέντων.

*
Τὸ Ρουμανικὸν περιοδικὸν «Românul Literar» ἀπηθύνειν ἐρωτήσιν πρὸς διαφόρους λογίους περὶ τῆς ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Εὐρώπῃ, Ἀνατολῇ καὶ πρωτίστως ἐν Ρουμανίᾳ Γερμανικῆς ἐπιρροῆς. Τὰ ἐρωτήματα εἶνε τὰ ἑξῆς:

- 1) Τίς τῶν δύο ἐπιδράσεων, Γερμανικῆς ἢ Γαλλικῆς, εἶνε συμφερωτέρα ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἁύσεως ἐν τῇ Ἀνατολῇ;
- 2) Ἡ Γερμανικὴ ἐπίδρασις παρουσιάζει κίνδυνόν τινα διὰ τὴν Ρουμανίαν;
- 3) Οἱ Ἰουδαῖοι εἶνε οὐποτελεστικὰ ὄργανα τῆς Γερμανικῆς ἐπιρροῆς;
- 4) Ποῖον εἶνε τὸ αἷτιον τῆς ἐν Ρουμανίᾳ καὶ Ἀνατολῇ ἐξασθενήσεως τῆς Γαλλικῆς ἐπιρροῆς;

*
Τὸ περιοδικὸν τῆς Ἀλεξανδρείας «Νέα Ζωὴ» ἐξέδωκεν εἰδικὸν τεῦχος πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀλ. Παλαδιαμάντη, περιλαμβάνον γνώμας περὶ τοῦ ἀρίστου διηγηματογράφου διαφόρων λογίων, ἐν οἷς τῶν κ. κ. Κακλαμάνου, Καρκαβίτσα, Καλογεροπούλου, Ξενοπούλου, Παλαμᾶ, Ραγκαβῆ, Χατζηδάκι κλπ.

*
Ὁ κ. Ἀλεκτορίδης ἐφιλοτέχνησε δύο εἰκόνας τοῦ ἀειμνήστου Σεβαστοπούλου, ἀγωνοθέτου τοῦ γλωσσικοῦ ἀγωνίσματος, μίαν διὰ τὸν σύλλογον τῶν Ὀφειλῶν βιβλίων καὶ ἄλλην διὰ τὸν Σύλλογον τῶν Ἑλλ. γραμμάτων.

*
Ἀνεχώρησεν εἰς Ρώμην ὁ καθηγητὴς τῆς ζωγραφικῆς κ. Μποκατοιάμης. Θὰ ἐπανέλθῃ μετὰ δύο μῆνας.

— Ἀπέρχεται προσεχῶς εἰς Λονδίνον προσιδόμενος νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ ὁ ζωγράφος κ. Σαββίδης.

— Ἀηγούσης τῆς ὑποτροφίας του ἀφικνεῖται ἐκ Μοναχου ὁ ζωγράφος κ. Ὀθωνάτος.

*
Μεγαλοπρεπῶς ἐωρτάσθη ἐν Ν. Ὑόρκῃ ἡ 25ῆς τῆς τοῦ «Κόσμου». Ἀπειρον πλῆθος συνήχθη εἰς τὸ ἀπέραντον νέον ἀνάκτορον τῆς ἐφημερίδος. Τὸν θανμασμὸν προῦκάλεσαν τὰ τεράστια πιαστήρια, τὰ ὅποια κωπόνουν 1,300,000 φύλλα ὀκτασέλιδα τὴν ὥραν. Τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς ὁ «Κόσμος» ἐξεδόθη εἰς 200 σελίδας, πωληθεὶς ἀντὶ 25 λεπτῶν. Ἐσημείωσεν οὕτω πρωτοφανὲς ρεκόρ εἰς τὸν παγκόσμιον τύπον.

*
Τὸ μουσεῖον τοῦ Λούβρου ἐπλουτίσθη δι' ἐνὸς ἔργου τῆς Βενετικῆς Σχολῆς καὶ δὴ τῆς ἐποχῆς τῆς μεγαλειτέρας δόξης τῆς, παριστῶντος πατέριμον ἀσκαπῆ, μετὰ πλουσίας πανοπλίας καὶ περιδεραίου τοῦ Χρυσοῦ Λόρατος, πρὸς τὸν ὁποῖον νεαρὸς ἀπόλογθος τείνει κράτος. Τινὲς ὑποθέτουσιν ὅτι ὁ εἰκονιζόμενος Ποταμίσιος εἶνε ὁ Ἀλφόνσος τῆς Este, δυνεῖ τῆς Φερράρας καὶ πρωστάτης τοῦ Τσιανού, εἰς ὃν καὶ τὸ ἔργον ἀπαδίδεται.

*
Ἐν Ἀγγλίᾳ θὰ ἐορτασθῇ ἡ ὀγδοηκοστὴ ἐπέτειος τῆς γεννήσεως τοῦ Τολστού. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ταύτῃ γενήσεται λαϊκὴ ἐκδοσις τῶν ἔργων τοῦ Ρώσου συγγραφέως.

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας προεκήρυξε διαγωνισμόν μεταξὺ ἀποφοίτων τῆς Καλλιτεχνικῆς σχολῆς τοῦ Μετσοβείου Πολυτεχνείου πρὸς ἀνομοίην μιᾶς ὑποτροφίας ἐκ τοῦ κληροδοτήματος Ἰω. Μπόζου πρὸς σπουδὴν τῆς ζωγραφικῆς ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ, ἐνεργηθῆσομενον τὴν 16 καὶ 17 Ἰουνίου ἐν τῷ Ζαπκίῳ μεγάρῳ.

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ὁ πρωθυπουργὸς μαρκήσιος Σαϊόνζι ὄλλουον δεῖν νὰ παράιτηθῇ τοῦ ἀξιώματός του διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἔγραψε εἰς Ἰαπωνικὴν μετάφρασιν τῶν «*Παρισίων*» τὸν πρόλογον τοῦ Ζαλά. Τὸ ἔργον τοῦτο ἀπηγορεύθη ἐν Ἰαπωνίᾳ, διότι ἐκοιτῆ ἐπικινδύνον λόγῳ τῶν σοσιαλιστικῶν καὶ ἀντιμοναρχικῶν ἰδεῶν, τὰς ὁποίας διατυπώνει. Οἱ ἐχθροὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ ἐκήρυσαν πόλεμον σφοδρότατον κατὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ ὡς ἐνθαρρύναντος τοιαύτας ἀρχάς.

Τὸ ἐν Μασσαλίᾳ ὑπαίθριον «*Ἀθηναϊκὸν θέατρον*», ἔργον τοῦ γλύπτου Κάριλ, ἐκτελεσθὲν συμφώνως πρὸς τὰ ἀρχαῖα σχέδια, ἐνεκαινιάσθη μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας διὰ παραστάσεως τῆς «*Ἠλέκτρας*».

Κατσοκευάσθη ὑπὸ τοῦ γλύπτου Saint-Marceau τὸ ἐκμαγεῖον τοῦ μνημείου τῆς Παγκοσμίου Ταχυδρομικῆς ἐνώσεως. Ἐπὶ ἀποτόμου βράχου στηρίζεται μεγάλη σφαῖρα, περὶ τῆς ὁποίας ὄρχονται ὀλονι Ἰπτάμεναι γυναῖκες. Τὸ μνημεῖον θὰ ἀνεγερθῇ δαπάναις ὄλων τῶν Ἑθνῶν.

Προσεχῶς συνέρχεται ἐν Βερολίῳ τὸ διεθνὲς συνέδριον τοῦ Τύπου. Σκέψις ἐπικρατεῖ ὅπως ὁ σύνδεσμος τῶν συντακτῶν τῶν Ἑλληνικῶν ἐφημερίδων προτείνῃ ἵνα τὸ προσεχὲς ἔτος τὸ διεθνὲς Συνέδριον συνέλθῃ ἐν Ἀθήναις.

Εἰς τὸν Monde Héliénique ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ κ. Pierre Baudry ἔμμετρος Γαλλικὴ μετάφρασις τοῦ ἐν τῇ «*Πινακοθήκῃ*» δημοσιευθέντος ποιήματος τῆς ἡμετέρας συνεργάτιδος δος Lalo de Castro «*Ὁ, τι φοβόμαι*».

Θελκτικὴ ἔκθεσις ἔργων τῶν γυναικῶν ζωγράφων ἤνοιξεν ἐν τῇ γυναικείᾳ Δέσχη τῶν Παρισίων. Ἐκθέτουσιν: ἡ Marg. Delorme τρεῖς εἰκόνας ὀλίγον ἀσαφεῖς· θελκτικωτάτην νεκρὰν φύσιν, κόπελλα καὶ τειοθήκην ἢ κ. Noircross, ἀνθὴ ἢ δούκισσα τοῦ Rohan, ὄρειοτάτην εἰκόνα παιδός ἢ κ. Millet, ἡ δὲ de Harven τὴν εἰκόνα τοῦ κ. Bonet-Maury ὡς καὶ Βέλγον χωρικόν, τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ εἶναι ἀξιοσημείωτος διὰ τὴν δυνατὴν ἐξέσασιν. Μίαν κεφαλὴν καὶ μίαν χεῖρα Ἀραβός, κρητιδογραφίαν, ἡ δὲ Alice Barnez. Διαφημίσεις ἢ πνευματώδης, δὲ Maggie. Ἐπίσης ἐκθέτουσιν ἐπιτυχεῖς εἰκόνας αἱ Miss Herbert, Ludlow, Washin, ἢ κ. Troncey, ἡ δὲ Delorme-Carnet καὶ ἄλλαι.

Ἡ διακοσμητικὴ ἀντιπροσωπεύεται ἐπιτυχῶς διὰ τῶν περιεργωτάτων δερμάτων τοῦ κ. Arthur Wilbraham George καὶ δι' ἐνὸς παρανεπὶ, κεκοσμημένου δι' ἰρλίδων τῆς δος Colin.

Ἐν τῇ Γλυπτικῇ ἐκτίθενται ὀρειοτάτων ἐκμαγεῖον μιλτωμένον τῆς κ. Besnard καὶ ἐν ἀνάγλυφον τῆς κ. Robert Mérynac.

Κατὰ Μάιον καὶ Ἰούνιον ἤνοιξαν αἱ ἐξῆς Ἐκθέσεις ἐν Παρισίοις τοῦ Cl. Monet, τοῦ Hermann Paul, Ἐκθέσεις 100 κρητιδογραφῶν τοῦ IH' αἰῶνος διοργανωθείσα ὑπὸ ἐπιτροπείας, προεδρευομένης ὑπὸ τῆς μαρκησίας De Ganay, ἢ τοῦ Ρώσου ζωγράφου Kratchovshy, ἢ τοῦ Francis Jourdain, ἢ τοῦ Gaston La Touche καὶ τῶν Aquafortistes.

Γενομένης ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς κρίσεως τοῦ Σουλῆσιου ἀγῶνος ἐβραβεύθη ἡ «*τουρκοκρατουμένη Θεσσαλία*» ἔργον τοῦ κ. Β. Κάνδη, ἀπορριφθέντων τῶν δύο ἄλλων συνυποβληθέντων ἔργων.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἀρσαλείου ἐδιδάχθη ἡ «*Ἠλέκτρα*» τοῦ Σοφοκλέους. Τὸ πρόσωπον τῆς Ἠλέκτρας ὑπεδύθη ἐπιτυχῶς ἡ μαθήτρια Χαρίκλεια Καραγιάννη. Τὰ χορικά ἐψάλησαν κατὰ μελοποίησιν τοῦ κ. Σακελλαρίδου.

Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου διατρίβων ζωγράφος κ. Κ. Παρθένος εἰργάσθη διαφόρους πίνακας ἀνατολικῶν ὑποθέσεων ἐκδορῶν εἰς Ἄνω Αἴγυπτον μέχρι τοῦ Luxor. Ἐπανερχόμενος εἰς Ἀθήνας θὰ ἐκθέσῃ τοὺς πίνακας τούτους. Εἰς τὸν κ. Παρθένον ἀνετέθη ὑπὸ πλουσίου ὁμογενοῦς ἢ ἐπέτελους τῶν τοιχογραφῶν τῆς νεοδημητῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐν Καίρῳ.

Τὸ δημοτικὸν Συμβούλιον τῆς Λιέγης ὀριστικῶς ἀπέφασιν ὅπως τὸ μνημεῖον τοῦ Νικολάου Desfriches, οὐτινος ἡ κατασκευὴ ἀνετέθη, τῷ γλύπτῃ Kulot, στηθῇ εἰς τὸ δημόσιον πάρκον τῆς Boverie.

Τὸν Αἰγυπτὸν συνέρχεται ἐν Βερολίῳ τὸ διεθνὲς συνέδριον Ἱστορίας.

Τὰ θέματα ἐφ' ὧν θὰ γίνουσι αἱ ἀνακοινώσεις τῶν μελῶν εἰνε:

Ἱστορία τῆς Ἀνατολῆς, Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, Πολιτικὴ μεσαιωνικὴ Ἱστορία, Ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς παιδείας, Ἱστορία τοῦ δικαίου καὶ τῆς οἰκονομίας, Ἱστορία τῆς τέχνης, Ἑκκλησιαστικὴ Ἱστορία καὶ βοηθητικαὶ τῆς Ἱστορίας ἐπιστήμαι.

Εἰς τὸ συνέδριον θὰ ἀντιπροσωπευθῇ ἡ Ἑλλὰς διὰ τῶν κ. κ. Καρολίδου, Λάμπρου καὶ Πολίτου.

Ὁ κ. Δ. Χατζηλάζαρος προσέφερεν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον 5 χιλ. δραχμῶν διὰ νὰ προκηρυχθῶν δύο διαγωνίσματα ἐν πρὸς συγγραφὴν Ἱστορίας τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ 1821 καὶ ἕτερον πρὸς συγγραφὴν Μακεδονικῆς λαογραφίας, ἥτοι συλλογῆς μύθων, παροιμιῶν, ἀνεκδότων καὶ δημοτικῶν ἁμαμάτων τῆς Μακεδονίας. Ὁ δωρητὴς ὤρισεν κριτὰς τοὺς κ. κ. Λάμπρου, Πατσόπουλον, Καρολίδην καὶ Πολίτην.

Οἱ ἔρανοι ἐν Καίρῳ πρὸς ἀνέγερσιν μνημείου εἰς τὸν Μουσταφᾶ Πασᾶ Κάμελ ἀνήλθον μέχρι τοῦδε εἰς 3435 αἰγυπτιακῆς λίρας.

Ἡ Σύγκλητος τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Πανεπιστημίου ἐξήτησε παρὰ τῆς Ἱταλικῆς Κυβερνήσεως ὅπως συστήσῃ εἰδικὸν καθηγητὴν διὰ τὴν ἔδραν τῆς Ἱστορίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τούτῳ.

Ὁ συνθέτης τῶν «*Παλιτάσων*» Λεονκαβάλλο ἐργάζεται εἰς τὴν μελοποίησιν νέου ἔργου γραφέντος ὑπὸ τοῦ Σιέγκβετς.

Ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων ἐνήρτισεν τὴν ἀνέγερσιν μνημείου εἰς τὸν θανόντα τέως πρωθυπουργὸν Κάμπελ Μπάννερμαν.

Συνέστη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Σάββα, Ἀναστασιάδου, Μουτσοπούλου, Ἀντωνοπούλου, Δημητριάκοπούλου καὶ Σπηλιοπούλου, ἥτις ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου θὰ ἐνεργήσῃ πρὸς συλλογὴν ἔργων δι' ἀνέγερσιν ἀνδριάντος ἐν Δημητσάνῃ εἰς τὸν Ἱεράρχην Γερμανόν, Ἐπίσκοπον Παλ. Πατρῶν.

Ἡ ἡμετέρα Βασίλισσα παρέστη ἐν Πιτροντόλει εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ μνημείου τῶν ἀποθανόντων Ρώσων ναυτῶν τῆς Τσουσίμας.

Ὁ βαρῶνος Ἐρρίκος Ρόστοχιλδ ἀνήγγειλε πρὸς τὴν Ἐταιρείαν τῶν δραματικῶν συγγραφέων τῆς Γαλλίας, ὅτι ἐτοιμάζει μεγάλην ἔκπαιψιν πλησίον τῶν Παρισίων, τὴν ὅποιαν θὰ χαρῆσθαι ὅπως χρησιμεύσῃ πρὸς διαμονὴν τῶν ἀτομάχων συγγραφέων.

Τὸ ἄσουλ θὰ ἔχη εἰκοσι διαμερίσματα. αἰθούσας κοινὰς καὶ θιάτρων. Ἔσται δὲ εἰς τὴν Σουρσέαν ἐντὸς μεγίστου κήπου, ἐγγύτατα τοῦ δάσους τῆς Βουλῶνης.

Συνεπληρώθησαν ἑκατὸν ἔτη ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς λιθογραφίας, ὑπὸ τοῦ Γάλλου συνταγματάρχου Λωμέ. Ὁ Λωμέ, εὐρισκόμενος ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τὸ 1807, ἐγγώρισεν εἰς τὸ Μόναχον ἓνα εὐφυῆ μουσικόν, Σενδέλφεν ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος κατόρθωνεν ν' ἀποτυπώσῃ τὰ μουσικά του τεμάχια ἐπὶ βοηθείᾳ ἑνὸς λίθου, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειτο ἐν ἄφθονίᾳ εἰς τὰ περίξ τοῦ Μόναχου. Ὁ Λωμέ ἔλαβε μεθ' ἐνυτοῦ ἀρκετοὺς ἄλλοι καὶ τούτους ἐκείνους καὶ τοὺς μετέφερεν εἰς τὴν Γαλίαν. Τρασκευάσατο τότε ἐν μηχανήμα ἰδίᾳς του ἐφευρέσεως καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1808 ἐκυκλοφόρησαν αἱ πρῶται λιθογραφίαι, αἵτινες παρίστων ἓνα γέροντα μὲ μακρὰν λευκὴν γενειάδα καὶ τὴς ὁποίας ὄλοι ἐθεώρουν ὡς θαύματα τῆς τέχνης.

Ἡ ἀγγλογαλλικὴ ἔκθεσις ἢ ἐν Λονδίῳ ὁργανωθεῖσα, εἶνε ἢ μεγαλειότερα ἐξ ὧσων ποτὲ ὁργανώθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ. Καταλαμβάνει ἓνα χῶρον διακοσίων περιπλου στρεμματίων, περιλείεται εἰς 20 θαυμάσια ἀνάκτορα καὶ ὀκτώ μεγάλα πρόστια (halls)—τῆς Ἐκπαιδευσεως, τῶν Ἐπιστημῶν, τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, τῶν Ἐλευθέρων Τεχνῶν, τῆς Μηχανικῆς καὶ τῆς Ναυπηγίας, τῆς Ἡλεκτρικῆς καὶ ὀρυκτολογικῆς μηχανικῆς, τῆς Μεταλλουργικῆς μηχανικῆς, τῆς Μεταλλουργίας, τῆς Γεωργίας, τῆς κηπορικῆς, τῶν διακοσμητικῶν τεχνῶν, τῶν χημικῶν βιομηχανιῶν, τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας, τῆς γυναικείας ἐργασίας, τοῦ ἀθλητισμοῦ, τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς κτλ. Εἰς ἑκατὸν εἰκοσιν ἐξ ἀνέρχονται τὰ διάφορα τμήματα τῆς Ἐκθέσεως.

Τὸ SALON

(Ἀνταπόκρισις «Πινακοθήκης»)
ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 8 Ἰουνίου 1908.

Μολομένου οἱ Παρισίνοι συνηθισμένοι πλέον εἰς τὰς μεγάλας ἀπολαύσεις τῆς τέχνης καὶ τὰ πλεονά ἁριστουργήματα εὐρίσκουν ὅτι τὸ ἐφευρτὸν Salon δὲν παρουσιάζει τὴν δύναμιν, τὴν ὅποιαν περιμένουν, ὅτι δὲν ἔχει πολλὰς νέας ἰδέας καὶ ἁριστουργήματα καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὴ δοθῇ ἢ médaille d'honneur, διότι, δὲν εὐρίσκειτο ἔργον ἄξιον αὐτῆς, ἐν τούτοις εἰς ἐμὲ, ἦξις τὸ πρῶτον εἰσηλθὼν εἰς τὸ πλήρες ἀγλῆς Grand Palais ἢ ἐντύπωσις, τὴν ὅποιαν προῦξένησεν, ὑπῆρξε μίᾳ ἀπὸ τὰς ψυχικὰς ἐκείνας συγκινήσεις, τὰς ὁποίας μόνον ἢ τέχνη δύναται νὰ προσενηῶσῃ. Ἀφίνω τὰ ἔργα τῆς γλυπτικῆς, τὰ ὁποία ἐν μέσῳ τοῦ ἀπλέτου φωτὸς τῆς μεγαλοπρεποῦς αὐλῆς παρουσιάζουν κήπων, τοῦ ὁποίου τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄνθη εἶνε μαρμαρίνα καὶ ἢ εὐωδία, ἢ λεπτὴ αὐρὰ τοῦ Σηκουάνα, ὅστις ὀλίγα βήματα μακρὰν στολλίξει τὴν μεγάλην πρωτεύουσαν, ἀφίνω τὸν Barrau Boucher, Charpentier, Minaire, τὸν Mercie, οἵτινες διὰ τῆς μεγάλης τέχνης τῶν ἐπισύχουν τὸν θαυμασμὸν ὀλου τοῦ κόσμου, ἀφίνω τὰς galeries μὲ τὰ θαυμάσια rustels τῶν, τὰς μεγαλοπρεπεῖς κλίμακας, τὴν κίνησιν τὸν ἐνθουσιασμὸν, καὶ γράφω μόνον διὰ τὰ ἔργα τὰ ἐπισύχοντα τὴν προσοχὴν τῶν καλλιτεχνῶν, τῶν κριτικῶν καὶ ὀλου τοῦ δημοσίου. Ἐξοχος ἢ εἰκὼν τοῦ μεγάλου σο-

σιαλιστοῦ Henri Rochefort ὑπὸ τοῦ Marcel Bachel, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδόθη ἢ médaille d'honneur, διότι πραγματικῶς ὁ καλλιτέχνης ἐνεφύσησε τὴν ζωὴν εἰς τὸν πίνακα τούτων, καὶ ὁ Rochefort εἶνε ἔτοιμος ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα, νὰ ὀμιλήσῃ, νὰ ἐνθουσιάζῃ, νὰ ἐρωτευθῇ, νὰ συμβουλεύσῃ... διότι ὁ αἱ αἱ ἐκφράσεις ζωγραφίζονται ἐπὶ τοῦ σφραγῶ προσώπου του.

Le chant du départ τοῦ Detaille. Ὁ μέγας γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς μᾶς παρουσιάζει ἐν ὑπέρροχον ἔργον δυνάμει καὶ ἐνθουσιασμῶ, καὶ οἱ συμπαιριῶνται του ἐνώπιον τοῦ ἔργου τούτου εἰς τὴν κεντρικὴν αἴθουσαν τοῦ Grand Palais πέμπουν ἓνα παλμὸν ἀγάπης καὶ λατρείας πρὸς τὸν καλλιτέχνην, ὅστις δὲν παύει ἀπαθανατίζων τὸν στρατιώτην τῆς Πατρίδος του... Οἱ κριτικοὶ λέγουν ὅτι ὁ Detaille διὰ τοῦ ἔργου τούτου ἠγαλλόσθη τὴν Δόξαν.

La musique ὑπὸ τοῦ Jean Paul Laurens. Ὁ Beethoven εἰς τὸ μέσον, τὸν ὁποῖον ὁ Laurens παρουσιάζει, ὡς τὸν Θεὸν τῆς μουσικῆς καὶ περίξ αὐτοῦ ἀλληγορικῶς ἐκτυλλίσσεται ὀλου τοῦ ἔργου καὶ ἢ ζωὴ τοῦ καλλιτέχνου... καὶ τέλος ἢ φαντασία καὶ τὸ μουσικὸν πνεῦμα χάνεται εἰς τὸ ἄπειρον ἐνὸς γαλανοῦ Ὀυρανοῦ...

Les fumées ὑπὸ τοῦ Paul Antin. Τὸ ἔργον τοῦ νέου τούτου ζωγράφου εἶνε πλήρες γλυκυσμάτων, αἰσθημάτων καὶ ἀληθείας.

La chanson de la grand'Route ὑπὸ Jules Adler. Νέος ἐπίσης ζωγράφος, μὲ νῖα χρώματα, νέαν κίνησιν, νέαν τέχνην, νέαν ζωὴν. Τὸ ἔργον τοῦτο ἐκίνησεν ἰδιαίτερος τὴν προσοχὴν τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου.

Les petits Gobelands ὑπὸ τῆς κυρίας Demont-Breton, ἦξις κατ' ἐξοχὴν ἀγαπᾷ νὰ ζωγραφίσῃ τὴν θάλασσαν καὶ τὰ ἦσχα κύματα τῆς, τὰ ὁποία πλουτίζει μὲ τ' ἀπαλὰ σώματα μικρῶν παιδιῶν.

L'étude ὑπὸ τοῦ περιφήμου Henri Martin. Τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο ἔργον ἔχει ἀγοράσῃ ἢ γαλλικὴ κυβέρνησις διὰ μίαν αἴθουσαν τῆς Ἀκαδημίας (Sorbonne) καὶ παριστᾷ τὸν Anatole France ἐν μέσῳ τῶν ὀλαδῶν του διδάσκοντα εἰς μίαν σιεράν γωνίαν τοῦ Luxembourg.

Τὰ τοπία τοῦ Guillement, τοῦ Harpignie, καὶ τοῦ Gaigliari ὡς πάντοτε πλήρη ποιήσεως καὶ ἰδανικῶν γραμμῶν καὶ χρωμάτων διακρίνεται «Le soir» τοῦ Guillement, ὅστις διεφιλονίκησε τὴν médaille d'honneur.

L'abandonnée τοῦ Jules Lefèvre. Μία κόρη στηρίζεται ἐφ' ἐνὸς δένδρου μὲ τὸ βλέμμα εἰς τὸ ἄπειρον καὶ πλήρες μελαγχολίας καὶ λύπης. Οἱ κριτικοὶ λέγουν «Jules Lefèvre avec l'abandonnée» reste toujours le beau maître que vous savez.

La nymphe Echo καὶ au bord du lac. Δύο ἀριστουργήματα χρώματα ἀληθινὰ, ἔκφρασις θεία, αἰσθημα ἄπειρον. Ὁ Guinier ἡμέρα τῆ ἡμέρα κατατάσσεται μεταξὺ τῶν προσφιλῶν εἰς τοὺς γάλλους ζωγράφων.

Θαυμάσιον τὸ τρίπτυχον τοῦ Boyer. Au bord de la mer... Πέντε χωρικὰ παιδάκια τῆς Βρετανίας κάθηται ἔξωθεν τῆς οἰκίας των καὶ βλέπουν ἐκπὶ κατὰ τὴν θάλασσαν μὲ λύπην πτωχὰ μικρὰ ἀναμένον τὸν πατέρα των... Ἡ ἔκφρασις εἶνε συγκινητικωτάτη καὶ τὰ χρώματα ὀραϊότατα.

L'arrivée à la plaza τοῦ Henrico Zo. Ὁ Ἰσπανὸς ζωγράφος μᾶς δίδει πραγματικὰ τὰ χρώματα καὶ τὸ φῶς τῆς Πατρίδος του.

Le miroir καὶ courtisanes τοῦ Rochegrosse ὀραϊότατα καὶ πολὺ ἐπαινεθέντα.

Αἱ προσωπογραφίαι τῶν μεγάλων Cormon, Bonnat καὶ Riviere ὡς πάντοτε πλήρεις ζωῆς καὶ ἐκφράσεως ἀληθοῦς.

Ἐπειτα μεταξὺ τῶν 5000 ἔργων θαυμάζει κανεῖς τὰ δυνατὰ ἔργα τῆς ὀδος Helène Dufau, Joseph Bail

τοῦ Θεοδώρου Πάλλη, τοῦ Μαθιοπούλου, τοῦ Paul Flandrin, τῆν Medure τοῦ Pinchart, «Les paysans Espagnols» τοῦ D'Etcheverry, καὶ τὰ τρία θύματα τῆς κακίας καὶ τοῦ ἀλλοτισμοῦ τοῦ Ἀμερικανοῦ Max Cameron. ὅτι θεωρεῖται ἐν τῶν ὠραιότερων ἔργων τοῦ Sulon.

Οὗτω διέρχεται τις τὰς 43 αἰθούσας τοῦ Palais καὶ εἰς ὅλας εὐρίσκει ἐν ἔργον, μίαν γραμμὴν, μίαν ἔκφρασιν, ἢ ὅποια θὰ τοῦ κινήσῃ τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν λατρείαν πρὸς τὴν Τέχνην.

Ζόφος

Εἰς τὸ ἔγκριτον περιοδικὸν τοῦ Μιλάνου «Poesia», τὴν διεθνή ποιητικὴν ἐπιθεώρησιν, ἦν διευθύνει ὁ διακεκριμένος ποιητὴς κ. Marinetti, ἐδημοσιεύθη μετάφρασις εἰς τὴν Γαλλικὴν τοῦ «Τριπτύχου», περὶ τοῦ ποιήματος τοῦ ἡμετέρου διευθυντοῦ κ. Δ. Καλογεροπούλου. Τὸ αὐτὸ περιοδικὸν ἐδημοσίευσεν κρῖσιν καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἔργων αὐτοῦ, ἦτις κατὰ μετὰφρασιν ἐκ τῆς Ἰταλικῆς ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Ο κ. Δ-Ι. Καλογερόπουλος, τοῦ ὁποῦ ἐν περὶ ποιήμα ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει εἶνε εἰς τῶν δημοτικωτέρων ἐν Ἑλλάδι διηγηματογράφων. Νεώτατος ἀφοσιωθείς εἰς τὰ γράμματα, καθεῖξεν ἐνωρῆς περιβλεπτον θέσιν διὰ τῶν συγγραφῶν του. Τὰ «Διηγρήματα» του, αἱ «Ἐντυπώσεις τῆς ζωῆς», αἱ «Σελίδες» του εἶνε οἰσὰ ψυχολογικῶν διηγημάτων, ἅτινα ἐμπνεύσθη ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ βίου. Εἰς τοὺς ἀνωτέρω τρεῖς τόμους κατεδείξεν ὅλα τὰ χαρακτηριστικά ἐνός δοκίμου συγγραφέως. Ἡ περιγραφικότης εἶνε χαρίσεισα, ἡ ἐξεικόνισις τῶν ἀνθρωπίνων ἀσθημάτων ζωηρά, ἡ τέχνη ἀπλή, ἀλλ' εἰλικρινής. Ὅλα τὰ πάθη τῆς ζωῆς ἐξελλοσσονται εἰς σελίδας παλλομένης, ζωντανάς. Εἰς τὰ «Φύλλα ἡμερολογίου» ὡς ἐν καλειδοσκοπίῳ ἀντιπαρόχονται ἐπεισόδια καὶ ἐντυπώσεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ συγγραφεὺς συνάγει ἐνδιαφέροντα συμπεράσματα Ἐσχάτως ἐξέδωκε τὰ «Ἀνάγλυφα» εἰς τὰ ὁποῖα ἀναδεικνύεται ψυχολόγος καὶ καλλιτέχνης. Εἰς γραμμὰς λεπτοτάτης παρατηρήσεως, ἀλλὰ καὶ δυνάμει ἀναπαραστήσῃ ὁλόκληρον κόσμον καὶ φθάνει μέχρι τοῦ Ἰδεώδους, χωρὶς νὰ παρορᾷ τὴν Πραγματικότητα. Διὰ τὸ φιλολογικὸν ἔργον τοῦ κ. Δ. Καλογεροπούλου τελευταίως ἐγένετο εὐρὺς λόγος καὶ εἰς Εὐρωπαϊκὰ περιοδικά».

Εἰς τὸν «Mercure de France» ὁ κ. Φιλῆς Λεμπέρκ ἐδημοσίευσεν μελέτην περὶ τῶν νεοελληνικῶν ἔργων, ἐν ἧ ἀναγράφει τὰ ἑξῆς περὶ τῶν ἔργων τοῦ κ. Δ. Καλογεροπούλου :

«Avec M. Kalogeropoulos, dont l'œuvre déjà considerable embrasse une dizaine de volumes, nous nous trouvons moins dans la réalité directe de la vie que dans son interprétation même. Dans ces Contes, dans ses Impressions de Vie, dans ses Pages de Journal, dans ses récents Bas-Reliefs, dans les délicats poèmes en prose de Chrysanthèmes, M. Kalogeropoulos aime et songe, adore et chante, regarde et jouit, ivre de chaque fleur rencontrée, comme le papillon dans la prairie où le soleil ruisselle. Nulle part mieux que chez lui ne s'allie la pureté antique à l'élégance moderne, et la langue dont il se sert porte en elle-même, les caractéristiques de ce grand souci de mesure. De tous ses livres, c'est Chrysanthème que je préfère pour le raccourci lumineux de chaque pièce, et c'est de Catulle Mendès que je songe en fermant le livre».

Ἀνεγνώσθη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἡ κρῖσις τοῦ Σουτσίλου διαγωνίσματος «περὶ τῶν ἰδεῶν τοῦ Πλάτωνος».

«Ο διαγωνισμὸς διεξάγεται πέμπτην φορὰν, ἀπαξ δὲ μέχρι τοῦδε ἀπενεμήθη βραβεῖον. Κρῖται ἦσαν οἱ κ. κ. Μιστριώτης, Βεργαδάκης καὶ Εὐαγγελλίδης, εισηγητῆς. Ἐβραβεύθη ὁ σχολάρχης κ. Λογοθέτης, λαβὼν τὸ χιλιδραχμὸν γέρας, ἀπορριφθέντων δύο ἄλλων ἔργων».

Διὰ τὸν τελικὸν ἀγῶνα τοῦ Ἀβερῶφειου διαγωνίσματος τῆς Καλλιτεχνικῆς σχολῆς προσκρίθησαν ἐκ τῶν 14 μαθητῶν τῆς ζωγραφικῆς οἱ Ἀργυρός, Δήμας, Καντζίκης, Μποζιάνης, Πατάζογλους καὶ Τριανταφυλλίδης. Ὁ τελικὸς ἀγὼν ἤρχισεν τῇ 22 Μαΐου μεθ' ἕμιστον ἀθλητικὸν σάμα γυμνὸν ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

Ὁ Γάλλος ζωγράφος Στένεϊλ ἔπλεσε θύμα ἀγρίας δολοφονίας ἐν Παρισίοις· εὐρέθη νεκρὸς ἐν τῷ δωματίῳ του μετὰ τὰς χεῖρας δεδεμέναις καὶ σχοινίον περὶ τὸν τραχήλον, πλησίον δὲ ἐπίσης νεκρῷ ἡ πενθερᾷ του. Εἰς τὴν δολοφονίαν ἐνέχεται μία γυνή, ἣτις ἐχρησίμευσεν ὡς μοδῆλον του. Οἱ δολοφόνοι ἀφῆρσαν ὅλα τὰ καλλιτεχνήματα καὶ χρήματα τοῦ ζωγράφου. Ὁ Στένεϊλ ἦτο 56 ἐτῶν. Ἠσχολεῖτο εἰς προσωπογραφίας καὶ πολλάκις ἐβραβεύθησαν θανμάσια ἔργα του. Τῷ 1889 ἤξισθη τοῦ παρασήμου τῆς λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

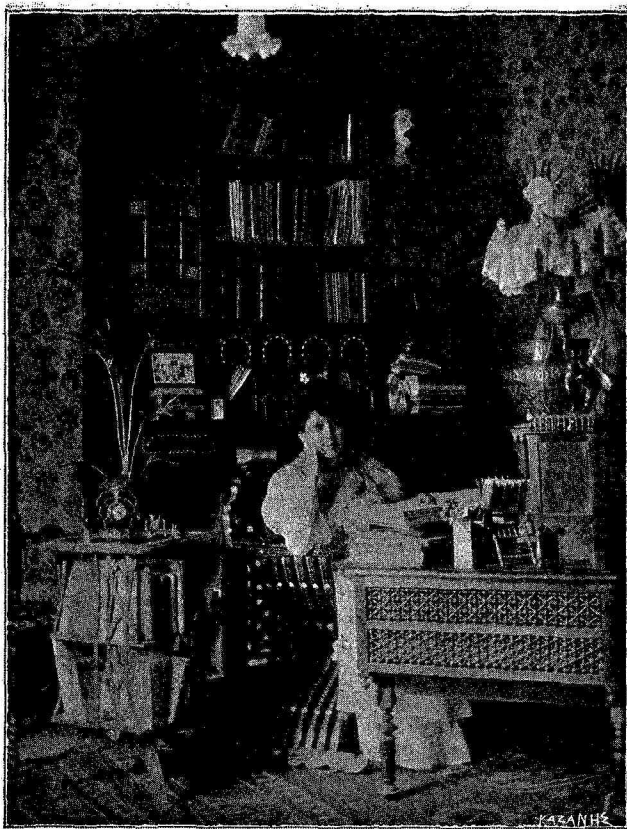
Ἀπέθανεν ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Gaston Boissier, ἐν ἡλικίᾳ 85 ἐτῶν· ὑπῆρξε καθηγητὴς τῆν ρητορικῆς ἐν τῷ λυκεῖῳ Καρολομάγνου, θανόντος τοῦ Ρενάν, ἐγένετο διευθυντῆς τοῦ Κολεγίου τῆς Γαλλίας. Ὁ Boissier ἐδημοσίευσεν πολλὰ ἔργα, ἐν οἷς καὶ τὰ ἑξῆς: «Ὁ Κικέρων καὶ οἱ φίλοι του», «Ρώμη καὶ Πομπηία», «Ὁράτιος καὶ Βιργίλιος», τὸ «Μουσείον τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ», ἡ «Κυρία Σεβινιέ». Ἦτο Ἀκαδημαϊκὸς ἀπὸ τοῦ 1876, διαδεχθεὶς τὸν Πατέν.

Ὁ δῆμος τῆς Γουέλμα ἐν τῷ διαμερίσματι τῆς Κωνσταντίνης ἐν Ἀλγερίᾳ ἔσχε τὴν εὐτυχή ἔμπνευσιν νὰ ἀνιδρῶσῃ τὸ κατερειπωμένον ἀρχαῖον θεᾶτρον τοῦ Καλάμου, τὸ ὁποῖον ἤκμαζε μεγάλως ἐπὶ Βαλεντινιανῷ κατὰ τὸν τέταρτον αἰῶνα μ. Χ. Ἡ ἀνιδρῶσις ἐγένετο κοινή εἰσοφορᾷ καὶ βοηθοῦσης τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, οἱ δ' ἐπιμεληθέντες ταύτην ἐσεβάσθησαν πάσας τὰς λεπτομερείας τῶν ἐρειπίων. Τὰ ἐγκαίνια του ἐγένοντο ἐπισημῶς παρασταθέντων ὑπὸ τοῦ θιάσου Σιλβαίν· τῆς Ἀταλαιάς, τῆς Ἠλέκτρας, τῆς Φαίδρας καὶ τοῦ Σαοῦλ.

Ἐκηρύχθη ἡ λήξις τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐκδόσεως τῆς Ἑλλ. Καλλιτεχνικῆς Ἑταιρείας. Ὁ κ. Ζερβουδάκης ἠγόρασε τὴν τελευταίαν ἡμέραν δύο ἔργα τοῦ ζωγράφου κ. Ε. Θωμοπούλου, ὁ δὲ κ. Ἰακωβίδης τὴν «Ἀπαγωγήν» τοῦ κ. Ἀριστέως καὶ ὁ κ. Ἐμπειρικὸς τὸν «Παιδικὸν ὄμιλον» τοῦ κ. Σαββίδου ἀντὶ 1000 δρατῶν· Ἐκθεσιον ἐπεσκέφθησαν ἐπὶ πληρωμῇ 1800 ἄτομα.

Ὁ Δ' Ἀγγουντζιὸς προετοιμάζει δύο νέα ἔργα. Ἐν μυθιοτόρημα, τὴν «Τρελλὴ μάνα» καὶ ἐν δράμα, τὰ «Ἀμάραντα». Διὰ δὲ τὰς ἐσοτὰς τῆς 50ετηρίδος τοῦ βασιλείου τῆς Ἰταλίας ἐτοιμάζει τριλογίαν· ἡ μία τραγωδία θ' ἀναφέρεται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς δρᾶσεως ἐν Ρώμῃ μετ' ἤρως τοὺς ἰδρυτὰς τῆς ἐπιταλόφου, ἡ δευτέρα εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Δημοκρατίας μετ' Ἰράκχους ἢ Ἀννίβαν καὶ ἡ τρίτη εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς αὐτοκρατορίας μετ' Ὀνήρωα.

Ἀπέθανεν εἰς τῶν δημοφιλοτέρων δραματικῶν συγγραφέων τῆς Γερμανίας ὁ Ἀδόλφος Λαρόν, οὗ ἡ ἔβδωμοκοτὴ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων ἐωρτάσθη ἐσχάτως μεγαλοπρεπῶς ἐν Γερμανίᾳ. Ἦτο κατ' ἀρχὰς μουσικὸς, ἔπειτα δημοσιογράφος, διευθυντῆς θεάτρον ἐν Βερολίνῳ.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

Ἡ μέλλουσα ὑφηγήτρια τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου

Ἐπὶ τῇ ἑκατοστῇ ἐπετείῳ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Βέλγου μουσικοδιδασκάλου Grétry διοργανοῦνται ἐν Λιέγη ἑορταί, δι' ἃς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον ἐνήφισεν 17,500 φράγκα.

Ἡ κ. Γεωργαντῆς ἐργάζεται τὸν «Ἀπελισμόν» ἄγολμα πολὺ πρωτότυπον εἰς τὸ θέμα καὶ τὰς γεαμμάς. Θέλει νὰ συμβολίσῃ τὸν καλλιτέχνην ἐν τῇ συγχρόνῳ Ἑλλάδι.

Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις εἰς τὸν μεγαλειτέρων συγχρόνων ποιητῶν τῆς Γαλλίας, ὁ ἀκαδημαϊκὸς Φραγκίσκος Κοππὲ. Πάσχων ἀπὸ πενταετίας ἐκ φθίσεως συνεκραιεῖτο ἐν τῇ ζωῇ διὰ τῶν μητρικῶν φροντίδων τῆς ἀγάμου ἀδελφῆς του, ἧς ὁ πρὸ ἐβδομῆδος θάνατος ἐπήνεγκε καὶ τὸν ἰδικόν του. Τὸ ποιητικὸν ἔργον τοῦ Κοππὲ καὶ πλούσιον εἶνε καὶ ἐκλεκτόν. Οἱ στίχοι του πάλλονται ἀπὸ ἀσθημα καὶ ζωῆν, τὰ δὲ δράματα αὐτοῦ ἔσχον ἐπιζήλους ἐπιτυχίας. Εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον ἐνεφανίσθη τῷ 1863 μὲ ἓνα τόμον «Σύγχρονος Παρνασσός». Γνωστότερα ἔργα του εἶνε, οἱ «Ταπεινοί», ὁ «Ὀλιβιέ», τὸ «Κόκκινον τετράδιον», ἡ «Ἐξόριστος», οἱ «Μῆνες», ὁ «Ναυαγός», Λιγηνήματα εἰςπεζόν, «Ὀλόκληρος νεότης» κλπ. Ἐκ τῶν θεατρικῶν ἔργων, ὁ Διαβάτης, οἱ Δύο Πόννοι, ὁ Σέβερρος Τορέλλης, ὁ Βαρβιτοπούδης τῆς Κρεμόνης, Διὰ τὸ Στέμμα, ἅτινα καὶ ἔχουν μεταφρασθῆ εἰς τὴν ἑλληνικὴν.

Ἐκκληροδότησεν εἰς τὸ Γαλλικὸν Ἰνστιτούτον τὴν ὑπὸ τοῦ Δελαπλᾶν φιλοτεχνηθεῖσαν μαρμαρινήν προτομὴν του. Εἰς τὸ μουσεῖον Καρναβαλὲ τὸ ἀγαλμάτιόν του, ἔργον τοῦ Μολλίνη.

Ὁ ἀποθανὼν τατρός Π. Κοσκορόζης, ἀφήκε 20,000 δρ. εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἵνα κατὰ πενταετίαν τελεῖται διαγώνισμα ἔχον θέμα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Ἡ φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ ἡμετέρου Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου προσκήρυξε διαγωνισμόν διὰ τρεῖς θέσεις ἐπιμελητῶν Μουσείων διὰ τὸς ἐπαρχίας, τελεσθησόμενον τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον.

Διὰ τὰς ἐπὶ τῇ 50ετηρίδι τῆς ἀνακινήσεως τῆς Ἰταλίας εἰς βασιλεῖον ἐκθέσεις καὶ συνέδρια κατηριόθη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Μπασιᾶ, Καββαδία, Λάμπρου, Καμπύρογλου, Μερολοπούλου καὶ Μαζαράκη, ἧς θὰ κανονίσῃ τὰ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἑλλάδος.

Διήλθεν ἐξ Ἀθηνῶν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀρχαιοτήτων ὁ κ. Fr. Sargent, πρόεδρος τῆς ἐν Ν. Ὑόρκη Ἀκαδημίας τῶν Δραματικῶν τεχνῶν.

Ἐν Παρισίοις ἐδόθη εἰς τὸ Ὀδεον ὑπὲρ τοῦ οἴκου τῶν σπουδαστῶν τῶν Παρισίων, ὁ «Σωκράτης» ἔμμετρον ἔργον τοῦ Ch. Richet καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐν τῷ Ὁδεῖῳ Ἀθηνῶν ἔλαβον ἐφέτος διπλώματα: Βαθυρόδου ὁ κ. Ι. Τζουμάνης, μονωδίας Μ. Σαρθάκη καὶ Σ. Κορωνάου, κλειδοκυμβάλου Μ. Μελετοπούλου, Ε. Λουτράρη, Μ. Ἡσαΐα καὶ Ἀγλ. Ἡσαΐα, Εὐθναύλου Δ. Λαλιᾶκος.

ΚΥΒΕΛΗ ΑΔΡΙΑΝΟΥ

Πρωτότυπος σοναυλία ηγγέλθη διά την αΐθουσαν του Ώδειου από τον εκ Ρωσσίας παρεπιδημοῦντα ἐδῶ μουσικοσυνθέτην κ. Μανώλην Καλομοίρην. Ἡ ἀπολαυστικότης τῆς σοναυλίας οφείλεται εἰς τὸ ἐξωφρενικὸν πρόγραμμα. Οἱ μαλλιανοὶ ἀφοῦ ὄργισαν εἰς τὴν φιλολογίαν, «ἐβαλαν χερικὸν» καὶ εἰς τὴν μουσικὴν. Ἀνέλαβεν ὁ κύριος αὐτὸς νὰ μελοποιήσῃ στίχους μαλλιανούς καὶ νὰ μεταβαπτίσῃ τοὺς μουσικοὺς ὄρους κατὰ τὸν ἀστειότερον τρόπον. Τὸ πρόγραμμα τῆς βραδιᾶς (=εσπεριδὸς) περιέχει τὰ ἑξῆς: Προτοβάρημα (=Preludio), διπλόφουγγα σὲ ἐφτά φωνῆς γιὰ δύο πιάνο, μενουέτα καὶ πατινάδες, ρωμέϊκη σουίτα ἀφιερωμένη «στὸν Δάσκαλο τῆς Ρωμηοσύνης Ψυχάρη», βόιεμα, χωρατὸ, διαλαλητᾶδες καὶ διάφορα ἄλλα χωρατικά. Ἡ σοναυλία αὕτη επικαίρως θὰ ἐδίδετο μετὰ τὰ κωνικὰ καύματα, ἂν μὴ ἡ διεύθυνσις τοῦ Ώδειου μόλις ἐπληροφορήθη τὸ πραξικώπημα ἐπέβαλλεν εἰς τὸν κ. Καλομοίρην νὰ διορθώσῃ τὰς κωμικὰς ἐκφράσεις τοῦ προγράμματός του καὶ οὕτω ἡ σοναυλία ἐνανάγησε.

★

Ἀνεγνώσθη τῆ 8 Ἰουνίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ κ. Πολίτου ἡ κρίσις τοῦ Παντελείδειου δραματικοῦ διαγωνισμαίως.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν ὑπεβλήθησαν 58 ἔργα, ἧτοι ὁ ἀριθμὸς ὑπερέβη πάντας τοὺς μέχρι τοῦδε δραματικοὺς διαγωνισμούς. Ἐκ τῶν ἔργων, 4 ἀπεκλείσθησαν ὡς μὴ πληροῦντα τοὺς ὄρους τῆς ἀνωνημίας, ἐν οἷς καὶ τὸ «Φασγᾶ» διότι συντομώτατον ἀπόσπασμα ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Πινυκοθήκην» πέρουι. 4 κωμωδία ὑπεβλήθησαν, ἀνάξια λόγου. 12 δράματα ἐκρίθησαν ἀτεχνότατα, 13 κᾶπως ὑποφερόντα, καὶ 23 ἔχοντα ἀρετὴς ἄνευ καὶ ἐκρίνην ἢ ἐπιτροπῇ. Ἐκ τούτων ἀνώτερα εἶνε τὰ φέροντα τὰς ἐπιγραφάς: 1) «Ὅταν πρέπει (ἔχον ὁμοίαν ὑπόθεσιν πρὸς τὸ «Σημερώνει») 2) «Περὶ εὐγενικὸς» (τῆς συνεργάτιδος μας Lalo de Castro. 3) Ἰλιθὸ τῆς Ἀλαμάνας (μετὰ ὑπόθεσιν τὸν ἔρωτα τοῦ Διάκου). 4).

Δενίνα. 5). «Ἐως πότε (ἔργον τοῦ κ. Καζαντζάκη, γραφὸν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Κορηκῶν γάμων τοῦ Ζαμπέλιου. 6). Τὸ καταραμένον περιδέραιον (δραματοποιήσις ἀρχαίου μύθου κατὰ τὸν δραματικὸν τρόπον τοῦ Μαίτεργλυκ. 7). «Ὁ βρυκόλακας (κατὰ τὸ δημῶδες ἄσμα τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ). 8). Ἀρουιόνη. 9). Οἱ ἀνέραστοι καὶ 10). Κόσμος καὶ ἡμίκοσμος (δι' οὗ ἠθογραφεῖται ἡ Ρωσικὴ κοινωμία). Ἡ ἐπιτροπὴ ἐμοίρασε τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς τὰ ἔργα: «Κόσμος καὶ ἡμίκοσμος» οὗ συγγραφεὺς ὁ κ. Μιλτιάδης Ἰωσήφ καὶ τῆς «Ἀρουιόνης» ὅπου ἔγραψεν ὁ κ. Θ. Θωμᾶς, βραβευθεὶς καὶ κατὰ τὸν πρῶτον Παντελείδειον διαγωνισμὸν. Τὸ β' βραβεῖον ἐδόθη εἰς τὸν «Βρυκόλακα», οὗ ὁ ποιητὴς μένει ἀνώνημος καὶ ἔπαινος εἰς τὰ ἔργα: «Καταραμένον περιδέραιον», «Ἐως πότε», «Δενίνα» καὶ οἱ «Ἀνέραστοι».

★

Ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητὴς τῆς Φυσιολογίας κ. Ρήγας Νικολαΐδης ἐν Πανεπιστημιακῇ παραδόσει διὰ μακρῶν ὁμίλησε, ἀναπτύσσων τὸ θέμα περὶ λαλιᾶς, περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος ἡμῶν ἀπὸ φυσιολογικῆς ἀπόψεως. Ἐκήρυξεν ὡς νόσον ἀπαισίαν τὸν μαλλιανισμὸν, ἔχαρακτήρισε τὴν γλῶσσαν τῶν μαλλιανῶν ὡς προῖδον τῆς μᾶλλον ἀναπαύτου μερίδος τοῦ ἔθνους καὶ ὡς ἐπιβλαβὴ ἔθνηκως, διότι θέτουσα εἰς ἀχρησίαν λέξεις, θέτει εἰς ἀχρησίαν καὶ πληθὺν ἰδεῶν καὶ συνεπῶς τίνει εἰς ὀπισθοδρομίαν.

★

Εἰς τὴν Ν. Ἰόρτην συνελήφθη ὁ κ. Οὐίλλιαμ Κλῶζεν ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς ὁ μεγαλύτερος μεσότης καλλιτεχνικῶν πινάκων. Συνελήφθη δὲ διότι ἐξηπάτησε τὸν κ. Οὐίλλιαμ Ἐβανς τὸν μεγαλύτερον συλλέκτην πινάκων ζωγραφικῆς, πωλήσας εἰς αὐτὸν ὡς γνήσια ἔργα τοῦ Ἰνῆς καὶ τοῦ Βυᾶν πινάκας, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀντίγραφα πινάκων τῶν ἐν λόγῳ ζωγράφων.

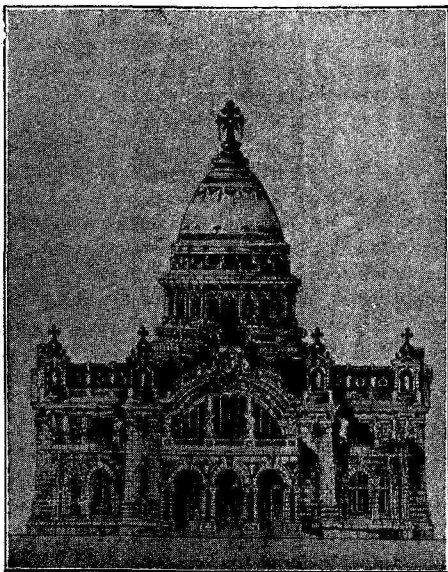

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΠΑΘΗΣ

Ὁ ἐν Παρισίοις κ. Θεόδωρος Σπάθης μετὰ λαμπρῶς σπουδᾶς εἰς τὸ Conservatoire τῶν Παρισίων ἐξ οὗ ἀπεφοίτησε πρὸ διετίας τυχὼν τῶν καλλιτέρων βαθμῶν, ἐνεφανίσθη τὴν 18 Μαΐου διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ κοινὸν τῶν Παρισίων παῖξας εἰς τὸν salle Gouveau, τῆ συνοδείᾳ ὀρχήστρας τὰ μέλη concert τοῦ Beethoven, τὸ concert mi b τοῦ Mozart καὶ τὸ τοῦ Max Bruch. Ὁ καλλιτέχνης μας ἐνεθουσίασεν ὁ ἀκροατήριόν του, παῖξας μετὰ τῆς δυνάμεως καὶ γλυκύντητος, ἡ ὁποία τὸν χαρακτηρίζει καὶ περὶ τῆς ὁποίας ἄλλως ἔγραψαν ὅλοι οἱ κριτικοὶ τῶν Παρισίων, κατατάσσοντες αὐτὸν μεταξὺ τῶν μεγάλων τετραχορδιστῶν τῆς ἐποχῆς μας.

★

Εἰς τὸ Ὁδεῖον Λόντρο ἐδόθη ἑαρινὴ συναυλία καθ' ἣν χορὸς ὠδικὸς ἐξ 80 μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ἔψαλλεν ἁρμονικώτατα τὸ «Νικητήριον ᾠσμα τῆς Μαριάμ» τοῦ Σούμπερτ, μετ' ὑψίφωνων τὴν δεσπ. Ἐρ. Ἀναστασιάδου, Τσιγγάνικα τραγούδια τοῦ Μπράμς μετ' ὀξυφωνῶν τὸν κ. Βενιζέλον καὶ τὸ Ἀλληλοῦϊα ἐκ τοῦ ὄρατορίου «Μεσοίας» τοῦ Χαϊνδελ. Τὰ ᾠσματα ταῦτα θὰ ἔκαμνον μεγαλειότερα ἐν ἐντύπωσιν, ἂν συνοδεύοντο ἀπὸ ὀρχήστρας. Οὐχ ἦντο, ἐξετελέσθησαν μετὰ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἤρσαν πολὺ.

Ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου

οὗ τὸν θεμέλιον ἔθηκεν ἐν Πάτραις ὁ Βασιλεὺς

Ἀπέθανεν εἰς Βρυξέλλας ὁ ἀνδριαντοποιὸς Jef Lambaewa.

Ὁ Lambaewa ἐγεννήθη εἰς Ἀμβέρσην τῷ 1852, ἐνωρίτατα δὲ ἐπεδόθη εἰς τὴν τέχνην, εἰς ἣν ἀφοσιώθη ὅλαις δυνάμει.

★

Ἐν τῷ Ὁδεῖῳ ἐδόθη ἀπογευματινὴ ἐξ ὀλοκλήρου ἀφιερωμένη εἰς τὴν ἐθνικὴν μουσικὴν, ἥτοι εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν Βυζαντινὴν καὶ εἰς τὰ δημώδη ᾠσματα. Τὰ ὠραιότερα ἐκκλησιαστικὰ μέλη, ἐν οἷς καὶ τὸ ὑπεροχὸν «Ἡδὴ βάπτεται κάλαμος» Ἰακώβου τοῦ πρωτοψάλτου ἔψαλαν οἱ μαθηταὶ τῆς Βυζ. μουσικῆς ὑπὸ τῆν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ψαχου, ὁ δὲ χορὸς τοῦ Ὁδεῖου ἔψαλλεν ᾠσματα ἀκριβῶς ὅπως ψάλλονται εἰς τὰ μέρη ὅπου ἐδημοσιουργήθησαν, χωρὶς νὰ ποιμιλθῶσι μετὰ νεωτέρας ἐναρμονίσεως.

ΘΕΑΤΡΑ

Ἡ θεατρικὴ κίνησις ἐφέτος προμηνύεται ζωηρά. Εἰς τὴν «Ν. Σκηπὴν» ἐπανελήφθησαν περυσινὰ ἔργα, ὅσα ἐσημειώσαν ἐπιτυχίαν, προσέθηκε δὲ εἰς αὐτὰ καὶ τὰς ἰδικὰς τῆς περυσινᾶς ἐπιτυχίας ἡ δ. Κοτοπούλη, ἥτις καὶ πάλιν ἐνεφάνισθη ὡς κοκοτά εἰς τὴν «Κυρίαν τοῦ Μαξίμ» καὶ συνεκλόνησε μετὰ τὰς ἐκνευριστικὰς σκηνὰς τοῦ «Κλέπτου». Δύο νέα ἔργα δοθέντα, ὁ «Χωροφύλαξ Θανάσης» καὶ ὁ «Παράδεισος» παρεστύθησαν εἰς τὴν λήθην. Ὁ θίασος ἔδωκε μετ' ἐπιτυχίαν τὴν «Μαμά-Κολυμπρί», ἡ ὁποία οὕτε ἐποικοδομητικὴ εἶνε, ἀλλ' οὕτε καὶ ἀνήθικος.

Τὸ νέον θέατρον «Πανελληνιον» ἐνεκαινιάσθη ἀτυχῶς μετὰ τὴν ἀνήθικον κωμωδίαν «Γιὰ ν' ἀγαπηθῆ». Ἐὐτυχῶς ὁ θίασος, ὅστις ἄλλως τε εἶνε ἐκ τῶν τελειότερων κατηρτισμένων, ἠνθόησε τὸ σφάλμα του καὶ ἀπεκήρυξε τὸ ἔργον τοῦτο, καὶ εὐθὺς κατόπιν ἔδωκε τὸν «Σέρλοκ Χόλμς» κατὰ δραματοποίησιν τοῦ Δεκουρσέλ ἐκ τοῦ ἠμωνύμου μυθιστορηματοῦ τοῦ Κόναν Ντόυλ. Τὸ ἔργον στερεῖται φιλολογικῆς ἀξίας, ἔχει ὅμως πολὺ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν κινηματογραφικὴν γοργότητά τῶν σκηνῶν, τὰ ἀπρόοπτα, ἐπεισόδια κατὰ τὰ ὁποῖα θριαμβεύει ὁ ὑπέροχος τύπος τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, τοῦ ὁποίου ἡ στωϊκὴ ψυχραιμία καὶ δαιμονία ἀντιλήψις τὸν καθιστοῦν ἤρωα ἀληθινόν. Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ἀναδεικνύεται σχεδὸν τέλειος ὁ κ. Καλογερίκος ἐνσαρκωθεὶς τὸ δύσκολον μέρος τοῦ πρωταγωνιστοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Κραυτόπουλος ὡς καθηγητῆς Μοριάρτου ἐπαίξε θαυμάσια. Ἡ κ. Κυβέλη Ἀδριανοῦ δὲν συμμετέσχεν ἀτυχῶς ἵνα ἡ ἁρμονικώτερά ἐν τῷ συνόλῳ ἡ ἐκτέλεσις.

Τὸ θέατρον τῆς Νεαπόλεως εἰς τὸ ὁποῖον πρωταγωνιστοῦν ἡ κ. Λιράνδου καὶ οἱ κ. κ. Σταυρόπουλος καὶ Λαζαρίδης καὶ τὸ «Βαριετὲ» μετὰ τὴν κ. Λουκιαν Τίβερη καὶ τὸν κ. Κοτοπούλην, δὲν ἀρέσκονται εἰς τὰ ἐλευθεριάζοντα ἔργα. Εἰς τὰ θέατρα αὐτὰ δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον ἡ ἠθικὴ, ἂν ὑπολείπεται δὲ ἡ ἐκτέλεσις ὑπάρχει τὸ κέρδος τῆς ἐκλεκτικότητος τῶν ἔργων, οἷα ἡ «Πατρὶς» καὶ ἡ «Μάγισσα» τοῦ Σαρδοῦ, ἡ «Οἰκογένεια Φουρσαμπῶ» τοῦ Ὠζιέ, ἡ «Ἀστυνομία» τοῦ Μάρς κ.λ.π.

Εἰς τὸ «Σύνταγμα» τὸ ζεῦγος Νίκα, τὸ λίαν συμπαθὲς, ἐφέτος ἠτύχησε νὰ συνεργασθῆ μετὰ τὸν ἱκανώτατον σκηνοθέτην κ. Θ. Οἰκονόμου. Γεγονὸς ἀπετέλεσε θεατρικὸν ἡ ἀναβίθαις διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ Ἑλλ. σκηνῆς τῆς «Σαλώμης». Τοῦ ἐκφύλου ποιητοῦ Ὁσκάρ Οὐάιλντ τὸ φρεγιαστικὸν ἔργον μετὰ τὴν ἀποτρόπαιον ἀποκεφάλισιν ἔκαμε βραβεῖαν αἰσθητικῶν. Ὁ ποιητῆς ἀπεμακρύνθη τῆς παραδόσεως διὰ νὰ δυνηθῆ νὰ ἐκχύσῃ ὅλην τὴν ἀκολασίαν τῶν